



Neviim (prophètes) - Livre des Rois II

Chapter 3

- 3,1 ויהוכם בן-אחזב, מלך על-ישראל בשמרון, בשנת שמונה עשרה, ליהושפט מלך יהודה; ומלך, שנים-עשרה שנה.
- 3,2 ויעשה הרע, בעיני יהוה--רק, לא כאביו וזאמו; ויסר את-מצבת הבעל, אשר עשה אביו.
- 3,3 רק בחטאות-יבצעם בן-גבט, אשר-החטיא את-ישראל--דבק: לא-סר, ממנה. {פ}
- 3,4 ומישע מלך-מואב, היה נקד; והשיב למלך-ישראל מאה-אלף כרים, ומאה אלף אילים צמר.
- 3,5 ויהי, כמות אחזב; ויפשע מלך-מואב, במלך ישראל.
- 3,6 ויצא המלך יהוכם, ביום ההוא--משמרון; ויפקד, את-כל-ישראל.
- 3,7 וילך וישלח אל-יהושפט מלך-יהודה לאמר, מלך מואב פשע בי--התלך אתי אל-מואב, למלחמה; ויאמר אעלה, כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך.
- 3,8 ויאמר, איזה הדרך בעלה; ויאמר, דרך מדבר אדום.
- 3,9 וילך מלך ישראל ומלך-יהודה, ומלך אדום, ויסבו, דרך שבעת-ימים; ולא-היה מים למסנה ולבהמה, אשר ברגליהם.
- 3,10 ויאמר, מלך ישראל: אהה--כי-קרא יהוה לשלשת המלכים האלה, לתת אותם ביד-מואב. {ס}
- 3,11 ויאמר יהושפט, האין פה גביא ליהוה, ונדרשה את-יהוה, מאותו; ויען אסד מעבדי מלך-ישראל, ויאמר, פה אלישע בן-שפט, אשר-יצק מים על-ידי אליהו.
- 3,12 ויאמר, יהושפט, יש אותו, דבר-יהוה; וירדו אליו, מלך ישראל ויהושפט--ומלך אדום.
- 3,13 ויאמר אלישע אל-מלך ישראל, מה-לי ולך--לך אל-גביאי אביו, ואל-גביאי אמך; ויאמר לו, מלך ישראל, אל כי-קרא יהוה לשלשת המלכים האלה, לתת אותם ביד-מואב.
- 3,14 ויאמר אלישע, חיה יהוה צבאות אשר עמדתי לפניו, כי לולי פני יהושפט מלך-יהודה, אני נשא--אם-אביט אליך, ואם-אראך.
- 3,15 ועתה, קחו-לי מנגון; ויהי כנגן המנגון, ותהי עליו-יד-יהוה.
- 3,16 ויאמר, כה אמר יהוה: עשה הנחל הזה, גבים גבים.
- 3,17 כי-כה אמר יהוה, לא-תראו רוח ולא-תראו גשם, והנחל הוא, ימלא מים; ושתיתם אתם ומקניכם, ובהמתכם.
- 3,18 ונקל זאת, בעיני יהוה; ונתן את-מואב, בידכם.
- 3,19 והכיתם כל-עיר מבצר, וכל-עיר מבחור, וכל-עץ טוב תפילו, וכל-מעוני-מים תסתמו; וכל חלקה הטובה, תכאבו באבנים.
- 3,20 ויהי בבקר כעלות המנחה, והנה מים באים מדרך אדום; ותמלא הארץ, את-המים.
- 3,21 וכל-מואב, שמעו, כי-עלו המלכים, להלחם בם; ויצעקו, מכל חגר חגרה ומעלה, ויעמדו, על-הגבול.
- 3,22 וישכימו בבקר, והשמש זרחה על-המים; ויראו מואב מגד את-המים, אדמים כדם.
- 3,23 ויאמרו, דם זה, הסרב וסרבו המלכים, ויפו איש את-רעהו; ועתה לשלל, מואב.
- 3,24 ויבאו, אל-מסנה ישראל, ויקמו ישראל ויפו את-מואב, וינסו מפניהם; ויבו- (ויפו-) בה, והכות את-מואב.
- 3,25 והערים-הרסו וכל-חלקה טובה ישליכו איש-אבנו ומלאוה, וכל-מעין-מים יסתמו וכל-עץ-טוב יפילו, עד-השאיר אבניה בקיר, חרשתי; ויסבו הקלעים, ויפוקו.
- 3,26 וירא מלך מואב, כי-תזק ממנו המלחמה; ויקח אותו שבע-מאות איש שלף חרב, להבקיע אל-מלך אדום--ולא יכלו.
- 3,27 ויקח את-בנו הבכור אשר-ימלך תחתיו, ויעלה עלה על-החמה, ויהי קצר-גדול, על-ישראל; ויסעו, מעליו, וישבו, לארץ. {פ}